

У домовленості були ще якісь нюанси, аби уникнути зайвих податків на спадщину, та в ті папери Саша навіть не зазірала. Старші Стоктони дозволили їй вийти за свого сина, але вона нутром відчувала, що їй краще вже застукати їх за акробатичним трійником з Тільдиною на парниці по грі в бридж, ніж побачити їхню податкову звітність.

По обіді Саша з Кордом прибрали зі столу, а його батьки пішли до вітальні випити. У кутку кімнати стояв бар, повний пляшок старого коньяку, який вони любили наливати в крихітні келишки із золотим краєм. Келишки ті, як і все в цьому домі, були старовинні й мали власну історію. У вітальні висіли довгі сині оксамитові штори, стояли фортепіано та софа з кусючою оббивкою й ніжками у вигляді пазуристої лапи, яка тримає кулю, — з маєтку губернатора. Саша колись зробила помилку: посиділа на ній, і їй так обсипало ноги, що довелося перед сном змастити їх каламіновим лосьйоном. У фое красувалася велетенська люстра, в їдальні стояв підлоговий годинник, який дзвонив так гучно, що Саша аж скрикнула, вперше почувши; а в кабінеті висіла гігантська картина, на якій був зображений корабель у загрозовому темному океані. Все помешкання сповнювала дещо морська атмосфера, і це було навіть кумедно, бо ж будинок стояв у Брукліні, не в Глостері чи Нантакеті. Та й, маючи звичку влітку ходити під вітрилами, Чіп з Тільдою здебільшого орендували яхту разом з екіпажем. На скляному посуді були вигравіювані якорі, на підставках під тарілки — репродукції картин з кораблями, у ванній висіла навігаційна табличка в рамі, навіть на банних рушниках були схеми зав'язування морських

вузлів. Іноді Саша блукала будинком увечері, проводила рукою по старовинних рамах та підсвічниках, шепотіла: «Зацуркувати люки!» та «Надраїти палубу!» — і сміялася сама до себе.

Вони з Кордом віднесли тарілки на кухню й приєдналися до його батьків у вітальні, де Корд налив їм по трохи коньяку. Напій смакував липкувато, мав лікарняний дух і химерним чином змушував Сашу відчувати волосинки в ніздрях, та вона однаково випила за компанію.

— То що, діти, як вам місце? — запитала Тільда, закладаючи одну довгу ногу на другу.

Вона вбралася, мов на званий вечір: яскрава блуза, спідниця-олівець, прозорі панчохи, тридюймові підбори. Стоктони всі високі, і з підборами свекруха ще більше височіла над Сашею. Заперечити, що це ствердження сили, означало б нахабно збрехати.

— Пречудово, — усміхнулася Саша. — Мені пощастило мати такий просторий і красивий дім.

— Але, мамо, — озвався Корд, — ми, мабуть, хотіли б тут дещо змінити.

— Авжеж, любий. Дім ваш.

— Саме так, — погодився Чіп. — Ми цілком облаштувалися на Апельсиновій вулиці.

— Це так мило з вашого боку, — знову заговорила Саша. — Мені здалося, що гардероб у спальні трохи затісний, але якщо вийняти вбудовані шафки з глибини...

— О ні, дорогенька, — перебила її Тільда. — Не варто їх виймати. Вони просто ідеальні для всіляких дрібничок: взуття не за сезоном, капелюхів з крисами, які не хочеться зім'яти. Зробиш собі гірше, якщо виймеш.

— А, зрозуміло. Так, — кивнула Саша. — Це логічно.

— А як щодо меблів у вітальні? — ще спробував Корд. — Можна поставити справді зручний диван, і якщо зняти оксамитові завіси, буде значно світліше.

— Але ж завіси зроблені на замовлення для цієї кімнати. Вікна тут велетенські, і якщо знімете завіси, то побачите, як насправді важко дібрати сюди щось годяще. — Тільда сумно похитала головою, її біляве волосся сяяло у світлі люстри. — Чому б вам трохи не пожити тут, познайомитися з будинком, а тоді подумаете, як вам буде найзручніше. Ми дуже хочемо, щоб ви тут почувались як удома.

Вона поплескала Сашу по нозі, підвелася, кивнула чоловікові й попрямувала до дверей, погойдуючи стегнами.

— Нам час іти, дякую за обід. Залишу свої форми від *Le Creuset* тут, поставте в посудомийку. Це не проблема, вони не вимагають ручного миття, а як прийдемо наступного разу обідати, я заберу. Або завезете до нас. А вази залиште собі — я помітила, що вам бракує декору для обіднього столу.

Вона накинула жакет кольору слонової кістки з рожевим та натяком на лавандовий відтінок, повісила сумочку на зігнуту руку і повела чоловіка за двері, вниз сходами, до сучасно обставленої квартири без жодного натяку на морську тематику.

Коли Сашу питали, як вони з Кордом познайомилися, вона зазвичай відповідала: «О, він прийшов до мене

на терапію» (це жарт: WASP'и* на терапію не ходять). У світі застосунків для знайомств їхнє залицяння здавалося ще більш старомодним і чудернацьким, ніж кадрили. Саша сиділа в «Барі Табак» і пила вино. Її телефон сів, тож вона взялася за кросворд у залишеному кимось випуску *The New York Times*. Кросворд уже був майже розв'язаний — для неї самої це було практично неможливим, — тож поки Саша роздивлялася відповіді, Корд підійшов зробити замовлення і зрештою завів із нею розмову, дивуючись, як добре така красуня розв'язує кросворди.

За тиждень вони зустрілися на коктейлі, і хоча їхні стосунки «почалися з брехні», як регулярно зауважував Корд після того, як дізнався, що Саша навіть понеділковий кросворд розв'язати не в змозі, це був, по суті, ідеальний роман.

Ну, ідеальний роман для реальної пари дорослих із середньостатистичними рівнями попереднього досвіду, незалежності, вживання алкоголю та сексуального апетиту. Перший спільний рік вони присвятили всьому тому, чим займаються нью-йоркські пари за тридцять: пошепки розкривали одне одному душу в кутку бару на вечірках на честь чийогось дня народження; витрачали просто ганебну кількість сил, намагаючись зарезервувати столик у ресторанах, де подають яйця на рамені; проносили до кінотеатрів смаколики з найближчої крамнички; зустрічалися з людьми на бранчах, святково вдягнені, — і потай чекали, коли ж їм стане одне з одним

* WASP — білі протестанти англо-саксонського походження, термін на позначення здебільшого заможної й привілейованої групи американців, яка особливо яскраво виділялась у XX столітті.

достатньо комфортно для того, аби проводити неділі, валяючись на дивані, поглинаючи сендвічі з беконом із кав'ярні внизу й читаючи недільну *Times*. Авжеж, сварки теж були. Корд повів Сашу в похід, де їхній намет за-topило, він глузував з неї, бо їй було страшно йти до вітру самій уночі, а вона його обматюкала й заявила, що більше ні ногою до штату Мен. Сашина найкраща подруга Вара запросила їх на відкриття своєї виставки, а Корд усе пропустив, бо застрягнув на роботі, й так і не зрозумів величини свого гріха. Корд підхопив кон'юнктивіт і ходив із червоним оком, мов напівскажений кролик, а Саша дражнила його, й він образився. Але в цілому їхнє кохання було казковим.

Саша дуже не одразу збагнула, що Корд багатий, — так не одразу, аж соромно, зважаючи на те, що батьки назвали його Кордом. Квартира в нього була гарна, але цілком нормальна. Автівка — стара й потягана. Вдягався він непримітно і був поведений на догляді за своїми речами. Гаманці носив, доки шкіра не потріскається, реміні йому ще бабуся в школу купувала, а до свого айфона ставився так, наче це пульт запуску ядерної зброї, який треба носити в дипломаті, прикутому кайданками до зап'ястя; ну принаймні щоб були і захисне скло на екрані, і чохол, товщий за кусень хліба. Напевне, Саша передивилася «Вовка з Волл-стріт», бо вважала, що заможний хлопець із Нью-Йорка має гладенько зачісувати волосся назад і постійно бронювати найдорожчі столики в клубах. А вони, схоже, носять светри аж до дірок у ліктях і нездорово близькі з матерями.

Корд був мало не одержимий родиною. Вони з батьком щодня працювали пліч-о-пліч, обидві його сестри

жили неподалік, він постійно з ними вечеряв, і Саша ні з ким не теревенила по телефону стільки, як вони між собою. Корд робив для батьків те, що важко й уявити: ходив з батьком стригтися; купуючи собі нову сорочку, одразу купував точно таку батькові; діставав в «Астор Плейс» те французьке вино, яке любила мати, і масажував їй ступні так, що Саша в цей час щоразу виходила з кімнати. Хто взагалі масажує ступні власній матері? Вона щоразу згадувала ту сцену в «Кримінальному чтиві», де Джон Траволта порівнює такий масаж із оральним сексом, і так засмучувалася, аж ліве око сіпалося.

Своїх батьків Саша любила, але не була з ними настільки тісно пов'язана. Ті цікавилися, як їй працюється графічною дизайнеркою, щонеділі вони говорили по телефону і трохи переписувалися між дзвінками, а іноді, навідавшись додому, вона з подивом бачила, що батьки поміняли авто на новіше і навіть не згадали про це, а одного разу просто знесли стіну між кухнею й вітальнею.

Сашині зовиці були добрі до неї. Вітали з днем народження, не забували спитати, як справи у її рідних, позичали тенісну ракетку та білий костюм, щоб на канікулах вона могла грати в теніс з усіма. Та Саша однаково відчувала, що в якомусь сенсі вони були б раді, якби її не було поруч. Вона могла розповідати Дарлі, Кордовій старшій сестрі, якусь історію, але коли до кімнати заходив Корд, Дарлі просто переставала її слухати й починала про щось розпитувати брата. Джорджіана, молодша, на позір начебто балакала з усіма, але Саша помічала, що вона ніколи не відривала погляду від сестри й брата. Їхня родина була одиницею, замкненим колом, в яке Саша не могла потрапити.

Стоктони займалися нерухомістю. Від цього захарашченість їхнього дому здавалася Саші ще дивнішою. Хіба вони не мали б мешкати в просторому житлі мрії зі сторінок *Architectural Digest*? Та виявилося, що в нерухомості їх цікавить не так продаж окремих квартир, як великі інвестиції. Дідусь Корда, Едвард Кордінгтон Стоктон, успадкував від родини скромний статок. У сімдесятих роках він купив на ті гроші майно на Верхньому Іст-Сайді, коли місто було на межі банкрутства. Це обійшлося йому в сорок п'ять доларів за квадратний фут. Нині ж ця нерухомість коштує тисячу двісті за квадратний фут, і Стоктони надзвичайно заможні. У часи Чіпа, Кордового батька, вони купували нерухомість біля води, просуваючись по Дамбо в Бруклін-Гайтс. У 2016 році, коли Свідки Єгови вирішили позбутися свого майна в Гайтс, Стоктони вскочили в останній вагон і приєдналися до групи інвесторів, які викупили славетну Сторожову Вежу разом з колишнім готелем «Стендіш Армз». Едвард Кордінгтон відійшов у вічність, але тепер з батьком працював Корд — третє покоління чоловіків родини Стоктонів у нерухомості Нью-Йорка.

Парадоксальним чином самі Стоктони вирішили оселитись у «фруктовій» частині району, сформованій трьома кварталчиками Ананасової, Апельсинової та Журавлинової вулиць на крутому березі над водою. Попри свої інвестиції в перетворення старих будівель на сучасні апартаменти, вони звили гніздо там, де Комісія збереження пам'яток категорично забороняє серйозне втручання. Там на будівлях висіли таблички з датами «1820» або

«1824». Там де-не-де зустрічалися малі будиночки, обшиті білими дошками. Там за кованими воротами ховалися тінисті сади. А ще стояли колишні стайні та каретники. Навіть сучасна аптека здавалася частиною англійського селища зі своїми кам'яними стінами, обвитими плющем. Саші особливо подобався будинок на розі Гікс та Мідд-стріт — колишня аптека, над входом до якої кахлями було викладено «ПРЕПАРАТИ».

Родичі Корда з матиного боку мали чи не престижнішу породу. Тільда Стоктон, уроджена Мур, походила з давнього роду високопоставлених політиків. Її батько та брат побували губернаторами Нью-Йорку, і *Vogue* та *Vanity Fair* друкували її знімки в статтях про їхню сім'ю. За Чіпа Стоктона вона вийшла у двадцять один рік, і хоча ніколи не працювала з дев'ятої до п'ятої, мала репутацію шалено успішної консультантки з урочистих заходів, здебільшого завдяки тому, що зв'язувала друзів із вищого світу зі своїми улюбленими організаторами. Для Тільди Стоктон вечір був неповним без теми, ідеї, особливого оформлення столу та дрес-коду. Від цього Саші завжди хотілося сховатися під купу коктейльних серветок з монограмою.

Кілька місяців після весілля Саша провела, намагаючись облаштуватись у своєму новому домі на Ананасовій вулиці. Уявляла себе археологинею, яка вивчає прадавню цивілізацію своїх родичів за шлюбом. Проте замість гробниці Тутанхамона знаходила попільничку, яку Дарлі зробила в шостому класі, схожу на потворний мухомор. Замість сувоїв Мертвого моря — наукову роботу Корда про

типи шишок, ще з початкової школи. Замість Теракотової армії — цілу шухляду зубних щіток зі стоматології на Атлантик-авеню.

Із чотирьох спалень найгіршою була кімната Дарлі, але жодна кімната не була насправді порожньою. У старій кімнаті Корда прибрали ще коли він поїхав до коледжу, але там однаково стояли світильник із позолоченого срібла, китайські вази на підлозі та десятки картин у рамах: їх родина придбала за останні роки, але так і не знайшла куди повісити. У кімнаті Джорджіани досі зберігалися всі її підручники й фотоальбоми з коледжу, разом із цілою полицею тенісних нагород, а в головній спальні після вивезення одягу та прикрас лишилися всі меблі й оздоблення попередніх мешканців, тож Саші було важко сягнути оргазму, коли узголів'я ліжка з червоного дерева, яке, певно, належало конгресменові чи міністрові транспорту, гупало об стіну.

Намагаючись запхати свої порожні валізи в і без того переповнений гардероб, вона міркувала, чи дозволять їй замінити шторку у ванній. Напевно, варто кілька місяців зачекати.

Чіп і Тільда вирішили влаштувати новосілля в новій квартирі на Апельсиновій вулиці і попросили своїх дітей з парами прийти раніше. Святкування призначили на вечір середи, оскільки більшість їхніх друзів проводили вихідні за містом і виїжджали часто в четвер увечері. Міське соціальне життя Стоктонів-батьків існувало лише

від понеділка до середи, доки їхні друзі не роз'їдуться по віддалених куточках Лонг-Айленду та округу Лічфілд.

— Що мені вдягти? — запитала Саша в Корда, ставши перед шафою.

Вона ніколи не знала, як одягатися до цієї родини. Здавалося, всі інші звіряються з якимось колажем ідей, а Саші ніяк не вдалося вловити головне.

— Що хочеш, сонце, — відповів Корд, анітрохи не допомагаючи.

— Можна джинси?

— Ну, джинсів я б не вдягав, — насупився він.

— Добре, тоді сукню? — роздратовано перепитала Саша.

— Ну, мама сказала, що тема — «Вперед і вгору».

— Я не розумію, що це значить.

— Я просто вдягну те, в чому був на роботі. Впевнений, більшість так і зроблять.

Корд носив на роботу костюм з краваткою, тож Саші це було настільки ж доречно, як хірургічний костюм або комбінезон пожежника. Вона була зовсім збентежена, тож вирішила перестрахуватись і вбрала милу білу блузку, заправивши її в темно-сині брюки, а ще взяла маленькі діамантові сережки, які мати подарувала їй до випуску з коледжу. Нафарбувала губи помадою й усміхнулася до свого відображення в старому дзеркалі над каміном. Вона почувалась елегантною, як Амаль Клуні, яка виходить з офісу ООН і йде на вечерю з Джорджем. «Вперед і вгору», точно.

Коли вони приїхали, сестри Корда вже були на місці. Джорджіана мала шикарний богемний вигляд — довге темне волосся падало на спину, легка сукня ковзала по